

"שלישי"

"אני הבטתי דרך עיני, אני הקשבתי דרך אוזני, ואני אומר לך שזה הוא. או לפחות, קרוב ככל שנוכל אי-פעם להגיד."

"זה מה שאמרת על האת."

"האה היה בלתי אפשרי. מסיבות אחרות. בלי קשר ליכולת שלו."

"זאתו דבר עם האחות, ועם בנווע אליו קיימים ספקות. הוא נוח מזוי. נכון להיכנע לרצונם של אחרים."

"לא אם האחרים הם האויב."

"אז מה נעשה? נקייף אותו כל הזמן באובייס?"

"אם יהיה עליינו."

"חשבתי שאמרת שאתה אוהב את הילד."

"אם הבאים יתפסו אותה, אני אראה ליזם כמו הוזד האחוב עלי."

"בצדך. אחרי הכל, אנחנו מצילים את העולם."

הגברת של המונייטור חייכה בחביבות ופרעה את שיערו ואמרה, "אנדרו, אני מניחה שכבר נמאס לך לגמרי מהמונייטור הנורא הזה. ובכן, יש לי חדשות טובות. היום מוריידים את המונייטור. אנחנו פשוט נוציא אותו זהה לא יכאב אפילו קצת."

אַנְדֵר הנהן. זה היה שקר, כמובן, שהה לא יכאב אפילו קצת. אך מאחר ומבוגרים תמיד אמרו את זה כשהזה היה כאב, יכול היה להסתמך על ההצהרה כתהזיות מדוייקת לעתיד. לעיתים, היו השקרים אמינים יותר מהאמת עצמה.

"אז רק תיגש לכואן, אַנְדֵר, שב כאן, על שולחן הבדיקה. הרופא יכנס לראות אותך עוד רגע."

בלי המוניטור. אַנְדֵר ניסה לדמיין את הרגע בו יוצאה המכשיר הקטן מעורפו. אני אתגלגל על הגב במיטה ולא אחש את החלץ שם. אני לא ארגיש אותו מעקץ ומתחמס כשהאני מתתקלח.

ופיתר לא ישנא אותי יותר. אני אבוא הביתה ואראה לו שהמוניטור נעלם, והוא יראה שגם אני לא הצלחתי. שעכשו אני סתם ילד רגיל, כמוותו. זה לא יהיה כל כך גרווע. הוא יסלח לי על זה. לי יהיה מוניטור שנה שלמה יותר ממנו. אנחנו נהיה לא חברים, סביר להניח. לא. פיתר היה מסוכן מדי. פיתר היה מתרגז כל כך. אבל אחיכים. לא אויביכים, לא חברים, אחיכים - מסוגלים לחיות באותו בית. הוא לא ישנא אותי, הוא יעזוב אותי בשקט. וכשהוא ירצה לשחק בבאגים ואסטרוונאוטים, אולי אני לא אהיה חייב לשחק, אולי אני אוכל לשבת ולקרוא ספר.

אך אַנְדֵר ידע, ברגע בו חשב את המחשבה, שפיתר לא יניע לו. היה משחו בעיניו של פיתר,-Aprilo כשלא היה במצב הרוח המטהור שלו, ובכל פעם שראה אַנְדֵר את המבט הזה, את הניצוץ, ידע שפיתר לעולם לא יניח לו. אני מתאמן על הפסיכנתר אַנְדֵר, בוא הפוך לי את הדפים. או, ילד המוניטור עסוק מדי מכדי לעזר לאחיו? לא, לא. אני לא צרייך את העזרה שלך. אני יכול להסתדר לבד, מזמן קטן שכמוך, שלישי. "זה לא יקח הרבה זמן, אַנְדֵר," אמר הרופא.

אַנְדֵר הנהן.

"הוא מעוצב כדי שייהי נוח להוציאו אותו. בלי זיהום, בלי חבלה. אבל יש תחושה של עיקצוץ ויש ככל שחשים אחר כך שימושו חסר להם. אתה כל הזמן תחפש משהו, אבל לא תוכל למצאו את זה, או לזכור מה זה היה. אז אני אגיד לך. אתה

מחפש את המוניטור, והוא לא שם. והתחווה הוא זו תעבור תוך כמה ימים".

הרופא פיתל משהו מאחוריו ראשו של אַנְדר. כאב פתאומי עבר בגופו, דוקר, כמחת העוברת מעורפו ועד למפשעה. אַנְדר חש את גבו מטעות, וגופו התקמר אחורה; ראשו פגע בשולחן. הוא חש את רגליו הבועטות באוויר, וידייו אחזו בכוכו זה בזו, עד כאב.

"דִּידִי!" צעק הרופא. "אני צריך אותך!" האחות רצה פנימה ונאנקה. "חייבים להרגיע את שריריהם. תביאי לי את זה, עכשו! למה את מהכח!"

משהו החילף ידים. אַנְדר לא היה מסוגל לראות. הוא התפתל ונפל משולחן הטיפולים. "תפוס אותה!" צעקה האחות.

"רק תחזיקי אותו."

"תחזיק אותו אתה, דוקטור, הוא חזק מדי בשביילי!"

"לא את הכל! זה יפסיק את פעולות הלב!"

אַנְדר חש מחת חודרת לגבו, מעל לצווארו החולצה. זה שرف, אך כשהתפשטה האש בגופו, החלו השרירים להירגע. עתה היה מסוגל לצעוק מכאב ומפחד.

"אתה בסודר, אַנְדרו?" שאלת האחות.

אַנְדרו לא זכר כיצד מדברים. הם הרימו אותו חזרה לשולחן. הם בדקו את הדופק שלו, עשו דברים אחרים; הוא לא הבין הכל.

הרופא רעד; קולו רעד כshedיבר. "הם משאים את הדברים האלה בתוך ילדים לשושןנים, למה הם מצפים? היינו יכולים לgomור אותו, את קולותאת זה? היינו יכולים להרים לו את המות".

"כמה זמן לוקח לסם להפסיק להשפייע?" שאלת האחות.

"תחזיקי אותו כאן לפחות שעה. תגיחי עליו. אם הוא לא יתחיל לדבר תוך חמיש עשרה דקות, תקראי לי. יכול להיות שפגענו לו במוח."

הוא חזר לכיתתה של מיס פטפרי רבע שעה לפני הצלצול לתום הלימודים. הוא היה עדין מעט לא יציב.

"אתה בסדר, אַנְדָּר?" שאלת מיס פֶּמְפֶּרִי.
הוא הנהן.

"הריגשת רע?"

"הוא נד בראשו לשיליה.

"אתה לא נראה טוב."

"אני בסדר."

"כדי שתשבע, אַנְדָּר?"

הוא החל לפסוע לעבר כסאו, אך נעצר. רגע, מה חיפשתי?
אני לא יכול להזכיר מה חיפשתי.

"חכsea שלך שם," אמרה מיס פֶּמְפֶּרִי.

הוא ישב, אך הוא היה זוקק לדבר אחר, משה שאיבד. אני
אמצא את זה אחר כך.

"המונייטור שלך," לחשה הילדה היושבת מאחוריו.
אנְדָּר משך בכתפיו.

"המונייטור שלו," לחשה הילדה לאחרים.

אנְדָּר הושיט את ידו ומיישש את עורפו. הייתה שם תחבושת.
הוא נעלם. עכשו, היה כמו כל אחד אחר.

"זרכו אותו, אַנְדָּר?" שאל הילד שישב בטור הסמוך. לא זכר
את השם שלו. פיטר. לא, זה מישחו אחר.

"שקט, מר סטילסון," אמרה מיס פֶּמְפֶּרִי. סטילסון גיחך.
מיס פֶּמְפֶּרִי דיברה על כפל. אַנְדָּר רכן על השולחן, מציר
مفומות של איים הרריים. הוא הורה לשולחן להציג את
הרישומים בשלושה מימדים מכל האזויות. המורה ידעה, כמובן,
שהוא אינו מקשיב, אך לא התרידה אותו. הוא תמיד ידע את
התשובות, אפילו כשחשבה שהוא אינו מקשיב לשיעור.
בפני השולחן הופיעה מלה והחלה לצעוד סביב המסך.
תחילה, היו האותיות הפוכות, אך אַנְדָּר ידע מה כתוב שם, עוד
לפני שהגיעה המלה לתחתית המסך והתיישרה.

"שלישי"

אנְדָּר חידך. הוא היה זה שגילה כיצד לשלווה הודעות
ולהציג אותן על המסך. אפילו שכינה אותו אויבו בשמות,

הרי שיטות ההודעה הייתה לו כשבת. וזה לא הייתה אשמהו שהוא שלישי. זה היה רעיון של הממשלה, הם אלה שאישרו זאת. אחרת, כיצד יכול היה שלישי אָנְגֶּר להתקבל בבית הספר? ועכשו נעלם המוניטור. הנסוי שמו היה אָנְגֶּר וויגנו לא הצליח, בסופו של דבר, הוא היה משוכנע שלו היה הדבר אפשרי, היו האחרים שמחים לבטל את ליזטו. זה לא הצליח, עדיף למחוק את הנסוי כולו.

הפעם צילצל. כולם מיהרו לכתוב לעצם תזכורות אחראות על השולחנות שלהם. כמה שיגרו את השיעורים היישר למחשביהם הביתיים. כמה נאספו ליד המdfsות. אָנְגֶּר הניח את ידיו על המקלדות ותודה כיצד יחש כשהיהו ידי גודלות של מבוגר. הן בטוח כל כך גודלות ומגוונות. כמובן, למבוגרים היו מקלדות גודלות יותר - אבל כיצד יכול האכבעות העבות לציר קו ישר ודק כה מדויק, כפי שי יכול להיות הוא לעשות? הוא היה מסוגל לציר ספירלה שנכנסה לתוך עצמה שבעים ותשע פעמים מבלי שהקו יגע בעצמו. זה העסיק אותו בזמן שהמורה הייתה מדברת על אריתמטיקה. אריתמטיקה! ולנטין לימדה אותו אריתמטיקה כשהיא בן שלוש.

“אתה בסדר, אָנְגֶּר?”
“כן.”

“אתה תחמייך את ההסעה.”

אָנְגֶּר הנהן וكم. הילדים האחרים יצאו כבר. אבל הם יჩנו לו, הרעים שביניהם. המוניטור לא היה מחובר לצווארו, שמע את כל מה ששמע הוא, רואה דרך עיניו. הם יוכלו לומר מה שהם רוצים. הם עלולים אף להרביץ לו עכשו - איש לא יוכל לראות אותם, איש לא יבוא לעזרתו. למוניטור היו יתרונות. הוא ירגיש בחסרונו.

זה היה סטילסון, כמובן. הוא לא היה גדול מרוב הילדים האחרים, אך הוא היה גדול מָאָנְגֶּר. והוא איתו כמה אחרים. תמיד.

“הו שלישי.”
אל תענה. אל תנגיד כלום.

"היי שלישי, אנחנו מדברים איתך, שלישי, אוהב באגים
שכמוֹך, אנחנו מדברים איתך".

לא יכול לחשב על תשובה. כל מה שאגיד יעשה את זה
גרוע יותר. לא אומר כלום.

"היי, שלישי, هي טמבל, העיפו אותך, מה? חשבת שאתה יותר
טוב מכולם, אבל איבדת את הציפור הקטנה שלך, הא, שלישי,
קיבלת תחבות על הצוואר במקום".

"אתם תנתנו לי לעבור?" שאל אָנְדֶר.

" אנחנו נתנו לך לעבור? אנחנו צריכים לחת לועבור?" הם
צחקו. "בטח שניתנו לך לעבור. קודם נעביר את היד שלך, אחר
כך את התחת שלך, ואולי גם ברך".

האחרים החלו לומר. "איבדת את הציפור שלך, שלישי,
איבדת את הציפור שלך, שלישי".

סְטִילְסּוֹן החל לדוחוף אותו בידי אחות; מישחו דחף אותו
מאחור לעבר סְטִילְסּוֹן.

"טניס!"

"פִּינְגַּ-פּוֹנְגִּי!"

זה לא יגמר טוב. ואָנְדֶר החליט שהוא לא מתכוון להיות
האומלל בסוף המפגש. בפעם הבאה שקרבה אליו ידו של
סְטִילְסּוֹן, ניסה אָנְדֶר לאחוז בה. הוא החטיא.

"או, אתה רוצה להילחם, מה? הולך להילחם بي, שלישי?"
הילדים מאחוריו אָנְדֶר אחזו בו.

אָנְדֶר לא הרגש רצון לצחוק, אך הוא צחק. "אתה רוצה
לומר לי שצרכיהם כל כך הרבה ילדים בשבייל להילחם
בשלישי?"

" אנחנו בני אדם, לא שלישיים, טמבל. אתה חזק כמו נאדי!"
אָנְדֶר הם הירפו ממנה. וברגע שעשו זאת, בעט אָנְדֶר בכל כוחו,
גובה, פוגע בעצם החזה של סְטִילְסּוֹן. הוא נפל. אָנְדֶר היה
מורפע - הוא לא חשב שיצליח להפיל אותו לקרקע בעיטה
אחת. לא עלה בדעתו סְטִילְסּוֹן איינו לוקח את הקרב
ברצינות. הוא לא היה מוקן למחלומה נואשת באמת.

לרגע, נסוגו האחרים, וסְטִילְסּוֹן שכב ללא תנעה. הם תהו
האם הוא מת. אָנְדֶר ניסה למצוא דרך שתציל אותו מנקמה.

משחו שימנע מהם להתנפֵל עליו בקבוצה אחר. אני חייב לנצל
עכשו, אחת ולתמיד, או שאלחם בהם כל יום, וזה יהיה יותר
ויתר גרווע כל פעם.

אָנְגַּד הכיר את החוקים اللا כתובים של קרב הוגן, למורות
שהיה רק בן שע. אסור להרביץ ליריב השוכב חסר ישע על
הקרקע; רק חייה תעשה דבר כזה.

ולכן ניגש אָנְגַּד אל סטיילסן השרווע על האדומה ובעט בו
שוב, ברשעות, בצלעות. סטיילסן נאנק והתגלגל, מנסה
להתרחק ממנו. אָנְגַּד הלך סביבו ובעט בו שוב, במפשעה.
סטיילסן לא הצליח להשמיע קול; הוא התקפל ודמעות עלו
בעיניו.

אָנְגַּד הביט בקור באחרים. "אתם חשבים אולי להתנפֵל
עלי כולכם יחד. אתם בטוח תצליחו להרביץ לי. אבל תזכירו מה
אני עושה לאנשים שמנסים לפגוע بي. אתם תחכו לרגע בו אני
אתפסת אתכם, ותנסו לנחש מה אני אעשה לכם". הוא בעט
בפניו של סטיילסן. זם בקע מאפו של הילד, נספג באדמה. "זה
לא יהיה ככה. זה יהיה הרבה יותר גרווע."

הוא הסתובב והלך. איש לא הלך אחריו. הוא עבר פינה
ונכנס למסדרון המוביל אל תחנת האוטובוס. הוא שמע את
הילדים מאחוריו, צועקים. "לעזאזל, תראו אותו, הוא גמור".
אָנְגַּד השעין את ראשו על הקיר ובכח עד שהגיע האוטובוס.
אני בדיקן כמו פיטר. לוקחים ממי את המוניטור ואני בדיקן
כמו פיטר.